

צפון איהו קר ולח, אשא חם ויבש. אחלה לון לסטר דרום. דרום, איהו חם ויבש. מים קרים ולחים. וקודשא ברין הוא מזיג לון פחד דנפקי מיא מדרום, ועאלין בגו צפון. ומצפון נגדי מיא. נפיק אשא מצפון, ועאל בתוקפא דדרום, ומדרום נפיק תוקפא דחמימותא לעלמא. בגין דקודשא ברין הוא אוזיף דא בדא, וכל חד וחד אוזיף לחבריה מדיליה פדקא חזי ליה. כגוונא דא רוח ומזרח, בגין דיוזיף כל חד לחבריה, ואתכליל דא בדא, לאתחברא כחד.

תא חזי, אשא מסטרא דא, מים מסטרא דא. ואינון מחלוקת. עאל רוח בינייהו, ואחיד לתרין סטריין. הדא הוא דכתיב, (בראשית א') ורוח אלהים מרחפת על פני המים. דהא אשא קאים לעילא בסטרא דא. ומים קיימי על אפי ארעא. רוחא אעיל בינייהו, ואחיד לתרין סטריין, ואפריש מחלוקת. עפר, מיא קיימי עליה ורוחא ואשא ומקבלא מפלהו, בחילא דתלתא אלין דקיימי עלה.

תא חזי, רוח ומזרח. מזרח, חם ולח, רוח, (פר ויבש סטרא דאיהו ויבש) חם ולח איהו, ובגיני כן, אחיד לתרין סטריין, דהא אש חם ויבש, ומים קרים ולחים, רוח איהו חם ולח, סטרא דאיהו חם, אחיד באשא. סטרא דאיהו לח, אחיד במיא. ועל דא אספיים בינייהו, ואפריש מחלוקת דאשא ומיא.

עפר איהו קר ויבש, ועל דא מקבל עליה פלהו, וכלהו עבדי ביה עבידתיהו, ומקבלא מפלהו, לאפקא בחיליהון מזונא לעלמא. בגין דבמערב אתאחיד עפרא, דאיהו קר ויבש. וסטרא דאיהו קר, אחיד בצפון דאיהו קר ולח, דהא קרירא אתאחיד בקרירא.

הצפון הוא קר ולח, האש חם ויבש. החליפם לצד דרום. דרום הוא חם ויבש. המים קרים ולחים. והקדוש ברוך הוא מוזג אותם כאחד, שיוצאים מים מדרום ונכנסים לצפון, ומצפון שופעים מים. יוצא אש מצפון, ונכנס בתקף הדרום, ומדרום יוצא תקף החמימות לעולם, משום שהקדוש ברוך הוא לווה זה מזה, וכל אחד ואחד מלווה לחברו משלו כראוי לו. כמו זה רוח ומזרח, כדי שילווה כל אחד לחברו, ונכללים זה בזה להתחבר כאחד.

בא ראה, אש מצד זה, מים מצד זה, והם מחלקת. נכנסת רוח ביניהם ואוחזת את שני הצדדים. זהו שכתוב (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, שהרי אש עומדת למעלה בצד זה, ומים עומדים על פני הארץ. רוח נכנסת ביניהם ואוחזת את שני הצדדים ומפרידה מחלקת. העפר, המים עומדים עליו, ורוח ואש, ומקבלת מכלם בפת של שלשת אלה שעומדים עליו.

בא ראה. רוח ומזרח. מזרח חם ולח, רוח ויבש. הצד שהוא יבש חם ולח היא, ולכן אוחז את שני הצדדים, שהרי אש חם ויבש, ומים קרים ולחים. רוח הוא חם ולח. הצד שהוא חם אוחז באש. הצד שהוא לח אוחז במים. ועל זה יש הספמה ביניהם, ומפריד מחלקת של אש ומים.

עפר הוא קר ויבש, ולכן מקבל עליו את כלם, וכלם עושים בו מעשיהם, ומקבל מכלם להוציא בכחם מזון לעולם, משום שבמערב נאחז העפר שהוא קר ויבש, וצד שהוא קר אוחז בצפון שהוא קר ולח, שהרי קר נאחז בקר. משום כך צפון נאחז

במערכ בצד זה. דרום שהוא חם ויבש, באותו היבש שלו אוהז את היבש של המערב בצד אחר, ונאחז מערב בשני צדדים.

וכן נאחז דרום במזרח, שהרי חמימות הדרום נאחזת בחמימות המזרח. ומזרח נאחז בצפון, שהרי לחותו נאחזת בלחות הצפון. עכשו נמצא דרומי"ת מזרחי"ת. מזרחי"ת צפוני"ת. צפוני"ת מערבי"ת. מערבי"ת דרומי"ת. וכלם כלולים זה בזה להשתלשל אחד באחד.

כמו כן צפון עושה זהב, שמצד תקף האש נעשה זהב, והינו שכתוב (איוב לו) מצפון זהב יאתה. שאש אחוז בעפר ונעשה זהב, והינו שכתוב (שם כח) ועפרות זהב לו. וסוד זה שנים פרוכים זהב.

מים נאחזים בעפר, וקריירות בלחות עושה כסף, כעת הרי עפר נאחז בשני צדדים, בזהב ובכסף, ונתן ביניהם. רוח אוהזת את המים, ואוהזת ותמיהה, במה שאמר רוח

קר ויבש. שאם כן, רוח ועפר שוים בטבעם, אבל יש אומרים כי רוח חם ולח, ואם כן נוכל לומר שאוהז הרוח לשני צדדים – אש חם ויבש, ורוח חם ולח. הצד שהוא חם אוהז באש, והצד שהוא לח אוהז במים, ומפריד מחלקת של אש ומים. עפר הוא קר ויבש, ומים קרים ולחים, והצד הקר אוהז בעפר בצד הקר. נמצא שעפר מקבל עליו כלם, משום כך אחוז לשני הצדדים, שהרי אש חם ויבש, מים קר ולח. ע"כ את האש, ומוציאה שנים כאחד, שהוא עין נחשת קלל. ועפר שאמרנו, כשהוא לבדו ביבש והקר שלו, יוצא ברזל, וסימנך – (קהלת י)

אם קהה הברזל וגו'.

ועפר זה נאחז בכלם, וכלם עושים בו פצורה שלהם. בא ראה, בלא עפר אין זהב וכסף ונחשת, שהרי כל אחד ואחד מלוה לחברו משלו להתקשר זה בזה. והעפר נאחז

בגין כך צפון אתאחיד במערב בסטרא דא. דרום דאיהו חם ויבש, בההוא יבישוהא דיליה, אחיד ליבשוהא דמערב בסטרא אחרא, ואתאחיד מערב בתרין סטרין.

וכן אתאחיד דרום במזרח, דהא חמימותא דדרום, אתאחיד ביה בחמימותא דמזרח. ומזרח אתאחיד בצפון דהא לחותא דיליה אתאחיד בלחותא דצפון. השתא אשתבח דרומי"ת מזרחי"ת. מזרחי"ת צפוני"ת. צפוני"ת מערבי"ת. מערבי"ת דרומי"ת וכלהו כלילן דא בדא, לאשתלשלל חד בחד.

בגוונא דא, צפון עביד דהבא. דמסטרא דתוקפא דאשא, אתעביד דהבא. והיינו דכתיב, (איוב ל"ז) מצפון זהב יאתה. דאש אתאחיד בעפר, ואתעביד דהבא. והיינו דכתיב, (איוב כ"ח) ועפרות זהב לו. ורזא דא, שנים פרוכים זהב.

מים אתאחיד בעפר, וקריירות בלחותא עביד כסף, השתא הא עפר אתאחיד בתרין סטרין, בזהב ובכסף, ואתייהב ביניהו. רוחא אחיד למים, ואחיד (הנהה: תמיהה

במה דאמר רוח קר ויבש שאם כן עפר ורוח שוים בטבעם אבל יש אומרים כי רוח חם ולח ואם כן נוכל לומר דאחיד רוח לתרין סטרין אש חם ויבש ורוח חם ולח סטרא דאיהו חם אחיד באש וסטרא דאיהו חם אש חם ויבש, מים קרים ולחים וסטרא דקר אחיד בעפר וסטרא דקר אשתבח דעפר מקבל עליה בלחו בגין כך אחיד לתרין סטרין דהא אש חם ויבש מים קר ולח ע"כ) (דף כ"ד ע"ב)

לאש, ואפיק תרין פחד, דאיהו (יחזקאל א') עין נחשת קלל. ועפר דקאמרן, פד איהו בלחודוי, ביבישו וקריירו דיליה, נפיק ברזל, וסימנך, (קהלת י) אם קהה הברזל וגו'.

והאי עפר, אתאחיד בכלהו, וכלהו עבדין ביה בגוונא דלהון. תא חזי,